

Alena Kastnerová
O LÍNĚ BABIČCE

VYPRÁVĚNÍ O BABIČCE, KTERÁ SI VYHODILA Z KOPÝTKA

NAKRESLIL
Jakub Zich

MLADÁ FRONTA

Třem nejúžasnějším babičkám mého života: Miladě, Zdeně a Anežce

Text © Alena Kastnerová, 2011
Illustrations © Jakub Zich, 2011

Alena Kastnerová
O LÍNÉ BABIČCE

Ilustroval Jakub Zich

MLADÁ FRONTA

BYLA JEDNOU JEDNA BABIČKA...

...a byla to naprosto normální, obyčejná a průměrná babička. Žila ve středně velkém městě, kde byla středně velká nezaměstnanost, měla běžnou, střední rodinu, pár dětí a o trochu víc vnoučat, trpasličího jezevčíka, no prostě: normálka. Jen jedna věc byla na téhle babičce nenormální. Takhle naše babička byla totiž šíleně, ale šíleně líná! Tak – a je to venku! Pokud znáte, děti, nějakou tu babičku, pak asi víte, že babičky mohou být všechno možné, jenom ne líné!!

No – a ta naše byla!

„Celý život jsem pracovala, tak nechápu, proč bych si teď v důchodu nemohla kapánek odpočinout,“ říkala.

V podstatě měla pravdu. Opravdu celý život pracovala – a ještě k tomu ve školství –, ale znáte to: od babiček obvykle chceme, aby byly nažehlené, byt měly uklizený, bábovky upečené a povlečení navoněné. Naše babička měla v bytě binec.

„Celý život jsem uklízela,“ říkala, „tak bych prosila na stará kolena o trochu klidu. A koneckonců,“ dodávala, „v bytě má být tak uklizeno, abychom byli zdraví, a takový nepořádek, abychom byli šťastní.“ A když už jí poznámky o neuklizeném bytě lezly opravdu na nervy, uštěpačně odsekávala: „Binec v bytě – šťastné dítě!“

Ale to říkala jen tak. Její děti byly už dávno dospělé a měly svoje vlastní děti, a moc šťastné teda nebyly. Nelíbilo se jim, že babička není ta navoněná a nažehlená, šátková a kostkovaná babička jako z pohádky. Taky si občas chtěly zajít do kina nebo na kafe a potřebovaly hlídání pro svoje vlastní děti a vadilo jim, že nemůžou jen tak, mýrnix týrnix, zazvonit u babičky a říct: „Máti, máme domluvenej bijásek, necháme ti tady kluky, jo?!“

„Svým dětem jsem obětovala podstatnou část života,“ vysvětlovala babička vždy, když se rozhovor stočil na hlídání vnoučat. „Zbytek svého žití bych chtěla obětovat už jen sama sobě.“ A jedním dechem dodávala: „Mám ráda svoje vnoučata jako nic na světě, ale chcete-li je pohlídat, tak předem zavolejte. Já taky nemám porád čas!“

Babička čas měla. A měla ho porád. Ale potřebovala ho na činnosti, které milovala a které většinu svého života dělat nemohla (protože chodila do

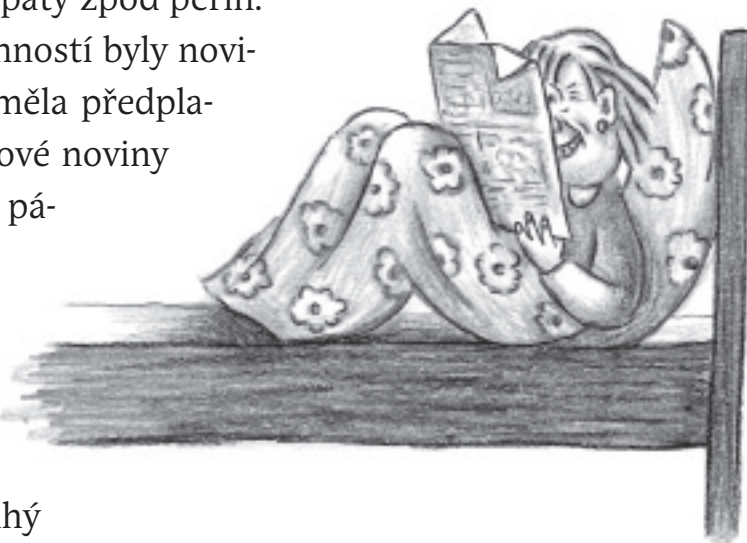

práce, vychovávala dvě děti, vysedávala na schůzích a měla manžela, kterému chystala teplé večere a studené pivo, žehlila mu, prala mu, zašívala mu a milovala ho).

„Ale já to všechno dělala hrozně ráda,“ řekla by vám líná babička, kdybyste se zeptali. „Ale zároveň jsem moc ráda, že už to mám za sebou,“ dodala by ještě.

A co že to tedy babička po celé dny dělala? Byla toho spousta. Tak především spala. Její telefon byl vyvěšený minimálně do půl jedenácté dopoledne. Pokud nespala, tak se aspoň válela. Donesla si do postele kafe zvané turek, taky dobrou snídani a občas i malinkou štamprli něčeho ostřejšího, a celé dopoledne nevytáhla paty zpod peřin.

Další babiččinou oblíbenou činností byly noviny. Tedy – čtení novin. Babička měla předplacenou Mladou frontu Dnes a Lidové noviny a taky Právo, co už není rudé, a v pátek ještě Hospodářské noviny, to kvůli barevnému magazínu. Babička noviny milovala. A časopisy taky. Vždycky, když jí bylo smutno – což nebylo nijak často – koupila si velký, drahý obrázkový časopis, zavřela se doma a četla.

Další oblíbenou činností naší babičky bylo chození za kamarádkami. Neměla jich moc, tak dvě nebo tři, ale měla je ráda a trávila s nimi spoustu času. Nejraději chodila za Liduškou, která už byla taky v důchodu a byla to taky bývalá učitelka a navíc taky babička, takže si holky měly o čem povídat. Když se sešly, probíraly spolu hlavně: svoje děti a vnoučata, manžele, kteří už nežili, politiku, Lucii Bílou a co vysázet na zahrádce.

Ale ani kamarádka Liduška, ani jedno z babiččiných dětí, dokonce ani souseďka z přízemí, která ví jinak úplně všechno, nikdo na světě neměl tušení o velkém tajemství, které si babička úzkostlivě střežila. To tajemství leželo na dně její skříňe s oblečením a byl to...

Škapulíř. Líná babička vlastnila škapulíř.

Ajaj! Už vás slyším, děti! Co že je to ten škapulíř? Že jste takové směšné slovo nikdy neslyšely? Že si to musíte vygooglovat na netu? Počkejte! Nikam nechoďte! Já vám to řeknu!

Škapulíř je malý látkový pytlíček. Naše babičky a jejich babičky a dokonce i babičky jejich babiček si do škapulíře dávaly různá tajemství. Jehly, bavlnky, nitě a knoflíky, dopisy a pohlednice z daleké ciziny – ne, Pepíčku, maily si do škapulíře nezakládaly – no prostě cokoli, co musely mít hezky pohromadě a v dosahu. Babička svůj krásný vyšívání škapulíř zdědila po své praprapraprapraprapraprapra a ještě jednou prababičce, která pracovala jako kuchařka

u Napoleona, o tom ale zase někdy příště. Nevím, co si do škapulíře ukládala ta napoleonská prababička. Vím ale velmi dobře, co si ve škapulíři schovávala naše líná babička: sny.

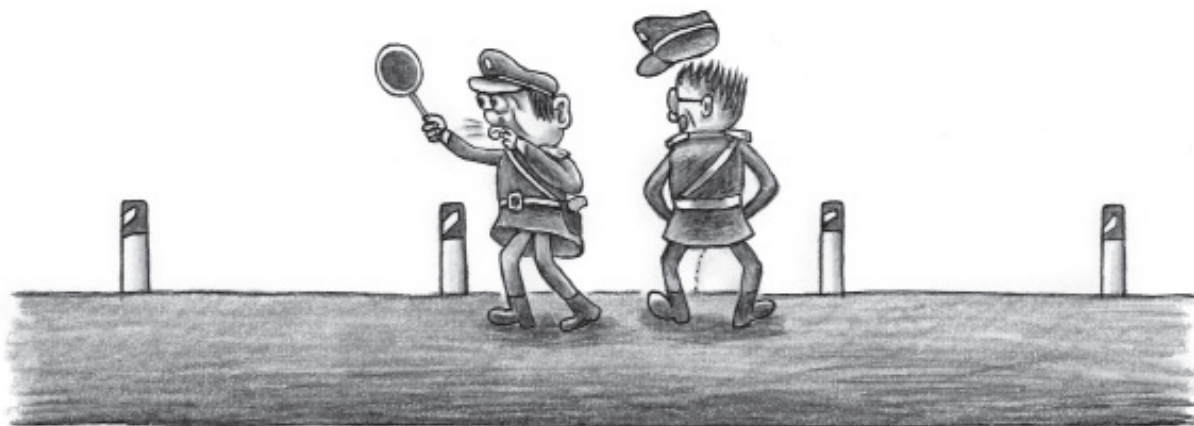
Opravdu. Líná babička měla škapulíř plný snů. To je totiž, děti, tak. Před mnoha lety tahle babička nebyla babičkou. Byla to malá holčička, ze které vyrostla slečna, z té se stala mladá paní, z té zase maminka, tou byla pekelně dlouho, než se z ní stala opravdová babička, a ještě nějaký ten pátek trvalo, než se z normální babičky stala líná babička. A po všechny ty roky měla babička spoustu snů. Jenže z různých důvodů si je nemohla splnit. Měla moc práce nebo málo peněz, narodily se jí děti a ona se o ně musela starat, znáte to. Pokaždé, když měla babička nějaký sen, napsala si ho na papírek a ten vložila do škapulíře. „Však on jednou přijde čas a já si svoje velké sny začnu plnit,“ doufala babička potichu. A ten čas právě nastal. Tak už chápete, děti, proč naše líná babička nemohla štipovat ponožky, hlídat svá vnoučata a vyvářet pro příbuzné? Veškerý čas totiž trávila tím, že si plnila sny!

„Já myslím, že je povinností každého člověka plnit si své sny. Protože když se o to ani nepokusíme, máme pak zkažený život, otravujeme okolí smutným kukučem, a kdo se na to má koukat,“ říkala babička vždycky.

Měla pravdu.

Mimochodem, děti, víte vy vůbec, jaký sen má vaše babička? Vsadím se, že jste o tom nikdy nepřemýšlely! Tak se rychle utíkejte zeptat! Proč? Třeba proto, abyste jí mohly nějaký ten tajný sen splnit! A až to uděláte, uvidíte, jak se na vás potom babička krásně usměje! Chachacháááá!

NEJRYCHLEJŠÍ AUTO NA SVĚTĚ

Bylo úterý, takhle někdy v půli listopadu, a líná babička dostala tu správnou náladu otevřít svůj škapulíř. Byla ještě v noční košili, uvařila si pořádného turka, namazala šest rohlíků a šla do ložnice. Tam, na nejspodnější příčce skříně s povlečením, ležel škapulíř. Babička ho vyndala, sedla si na postel, levou rukou povolila tkanici, kterou byl škapulíř zavázán, a prsty pravé ruky zašátrala v jeho útrobách. Zavřela oči, zhluboka se nadechla a pomalu vyndala jeden popsaný papírek. Stálo na něm:

Řídit nejrychlejší auto světa.

„Juchů!!!“ zaradovala se líná babička. „Přesně na to mám dnes náladu!“

Pak do sebe vyklopila kafe, na jeden zátah zhltnula rohlíky, oblékla se do sportovního a vyrazila.

Sehnat správný vůz nebyl problém. Úplnou náhodou totiž kousek od babičky bydlel jeden pán, který byl milionář a vlastnil

nejrychlejší, nejdražší a nejluxusnější auto na světě. Auto se jmenovalo Bugatti Veyron a stálo mnoho milionů dolarů a ještě víc milionů korun a na rovince hravě udělalo čtyři sta kilometrů v hodině, a to se babičce zdálo tak akorát na splnění jejího snu.

Došla k milionářově vile a zazvonila. Nemusela čekat dlouho, pan milionář byl totiž zrovna venku, obcházel své modré auto, leštil kapotu a radoval se z krásného dne.

„Dobrý den, co si přejete?“ otázal se milionář babičky uctivě.

„Promiňte, že obtěžuji,“ začala babička odvážně. „Asi nebudu první, kdo za vámi přišel s takovým přáním, ale... ehm, víte, já... celý svůj život si přeju svézt se v nějakém opravdu rychlém autě. Ale nikdy na to nebyl čas. Nebo nebyl k dispozici ten správný vůz...“

Milionář nadzvedl obočí a zvědavě se na babičku podíval.

„Čas teď mám,“ pokračovala babička dál. „Vy máte zase vhodné auto. Tak co kdybychom to dali dohromady? Co myslíte, pomohl byste mi splnit můj sen?“

Chvilku bylo ticho a pak se milionář rozesmál. Smál se, až se za břicho popadal, a pak řekl: „Podívejte se, paní, vy se mi strašně líbíte. Většinou totiž lidé chodí kolem mé vily, koukají skrz šprušle vrat, ale zazvonit se neodvážejí. A vy si jen tak, mýrnix týrnix, přijdete a... tak víte co, madam, sedněte si, mám teď zrovna chvíli čas, povožím vás!“

Babička se usmála a nakrčila nos. „Promiňte, vy jste mě asi nepochopil,“ vysvětlovala mile. „Já se nechci jenom svézt. Já chci toho vašeho fešáka řídit!“

Pan milionář se ve vteřině přestal smát, vytřeštil na babičku oči a vykoktal: „Proboha, babi, to... to... to... přece... nejde...!!“

„Ale pročpak by to nešlo? Vždyť je to auto jako každé jiné! Jenom krapítek rychlejší!“

Pan milionář najednou neměl co říct, jenom zmateně koktal, tahal se za vousy, nevěděl, kam s očima, a nakonec z něj vypadlo:

„A máte vy vůbec řidičák?!“

„No jistě,“ usmála se babička a zašátrala v kabelce. „Chcete ho vidět?“

„Ne... ne,“ mávl rukou milionář. Pak pokrčil rameny a řekl: „Možná jsem blázen, ale já vás za ten volant na pár minut pustím!“

Babička si zavýskla radostí, bleskurychle hupla za volant, než si to pán rozmyslí, milionář si sedl na místo spolujezdce a babička dupla na pedál.

To byla jízda!!!!

Babička cítila, jak jí v těle hrají všechny nervy božskou čtverylku, motor Bugatti Veyronu řval jako pardál, babičce vlály bílé vlasy z pootevřeného okýnka a úplně zelený milionář křičel: „Zapněte si pás!“ Ale babička ho neslyšela a ani nemohla, protože jí v uších bušila krev a ve spáncích tepal tep a v nohách cítila víc energie, než mají právě teď v Temelíně, no prostě...

BYLO TO HUSTÝ!!

Babička se během chvilinky vymotala z města na výpadovku, po které skoro nikdo nejezdil, tam sešlápla pedál až na podlahu a jedním očkem sledovala, jak ručka na tachometru letí jako střela doprava. Potom už rafička dál nemohla, protože byla nad číslicí 400, a vůz letěl po silnici jako šíp, a babička pevně svírala volant, očima sledovala, jak se svět za okny mění v rozmazanou čáru, a tu náhle cítila, jak její ruce vrůstají do volantu a nohy do pedálů, a najednou byla s tím královským Bugatti Veyronem jedna duše a jedno tělo a pochopila, že auto reaguje na její nádech i výdech, a vůbec se nebála, naopak, připadala